

Sygn. akt: I C 898/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2021 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą

w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. W. kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 02.10.2020r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. W. kwotę 3.501,69 zł (trzy tysiące pięćset jeden złotych 69/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty z tytułu kosztów procesu.
3. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
4. Nakazuje zwrócić przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w (...) powodowi J. W. kwotę 209,71 zł (dwieście dziewięć złotych 71/100), zaś pozwanemu Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 221,35 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych 35/100) z tytułu niewykorzystanych zaliczek.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C898/20

UZASADNIENIE

Powód J. W. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 12.000zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 02.10.2020r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że w dniu 18.11.2019r. doznał urazu ręki podczas wysiadania z samochodu na skutek przytrzaśnięcia drzwiami przez kierowcę samochodu. W wyniku tego doszło do złamania z przemieszczeniem trzonu V kości śródreżca. Konieczne stało się unieruchomienie ręki opatrunkiem gipsowym a ostatecznie leczenie operacyjne, na co powód nie wyraził zgody. Powód podał, że doznany uraz wywołał znaczny dyskomfort w jego życiu osobistym i społecznym a

także doprowadził do pogorszenia stanu emocjonalnego wobec czego dochodzona pozwem kwota zadośćuczynienia wyrówna poniesione cierpienia psychiczne i fizyczne i złagodzi negatywny wpływ wypadku na życie powoda.

Pozwane Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. nie uznało powództwa. Nie negując, że pojazd, którym przed zdarzeniem poruszał się sprawca zdarzenia był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem OC u pozwanego wskazało, że wyniki postępowania co do likwidacji szkody nie dały podstaw by przyjąć, że do jej powstania doszło w związku z ruchem pojazdu czy też podczas postoju bądź zatrzymania w czasie jazdy, a nie po jej zakończeniu. Zdaniem pozwanego, także kwota dochodzonego roszczenia jest wygórowana i niewspółmierna do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych. Podniesiony został również zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody w 90% bowiem powód nie powinien trzymać ręki w miejscu, które mogłoby spowodować zagrożenie przytrzaśnięcia ręki przez drzwi pojazdu. Wątpliwe zdaniem pozwanego było także powstanie urazu w warunkach wskazanych w pozwie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód J. W. wraz z D. U. podróżowali samochodem marki A. nr rej. (...) będącym własnością ojca powoda. W nocy z 17 na 18 listopada 2019r. wrócili z Rosji, po dokonaniu zakupów, do miejsca zamieszkania powoda w miejscowości (...). Kierowcą pojazdu był D. U., powód był pasażerem. Po zatrzymaniu samochodu na posesji powoda zarówno powód jak i D. U. przystąpili do wypakowania towaru zakupionego w celach handlowych w Rosji. Powód, po rozładunku zakupów, zajmując w samochodzie tylne siedzenie chciał wysiąść z samochodu. W tym czasie D. U. pchnął tylne drzwi samochodu i przytrzasnął rękę powoda. Powód poczuł silny ból (**dowód: zeznania świadka D. U. k.55 przesłuchanie powoda w charakterze strony k: 80 i 124**).

Rano na rękę pojawił się obrzęk, co skłoniło powoda do wizyty w Poradni O.- Urazowej Niepublicznego Zespołu (...) w W.. Stwierdzono złamanie V kości śródrezcza lewego i założono opatrunek gipsowy a okres 5 tygodni. Podczas następnego wizyty- 27.11.2019r., wykonane badanie obrazowe wykazało przemieszczenie odłamów, wobec czego wystawione zostało skierowanie na leczenie operacyjne, na które powód nie wyraził zgody i do chwili obecnej leczenie operacyjne nie zostało przeprowadzone (**dowód: dokumentacja medyczna z poradni ortopedycznej k: 10 i 11**).

Podczas noszenia gipsu powód nie mógł dźwigać ciężarów i wykonywać podstawowych prac domowych w gospodarstwie. Wymagał też pomocy przy zakładaniu wierzchniej garderoby. Po zdjęciu gipsu odczuwał dyskomfort (**dowód: zeznania świadka K. W. k.55**).

Ręka powoda po urazie jest sprawna a przebyty uraz nie rokuje negatywnych następstw. Przy cięższych i intensywnych pracach fizycznych powód odczuwa ból ręki (**dowód: przesłuchanie powoda w charakterze strony k: 80 i 124, opinia biegłego z zakresu (...) k: 65,90,103**).

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne sąd poczynił na podstawie zebranego materiału dowodowego, zwłaszcza sporządzonych w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu (...), dokumentacji medycznej oraz zeznań świadków K. W. i D. U.. Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych świadków oraz uznał opinię biegłego za fachową, rzetelną i bezstronną.

Pozwany zaprzeczając okolicznościom faktycznym wskazywanym przez powoda nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń ani też skutecznie nie podważył dowodów zaferowanych przez powoda.

Stosownie do treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 473), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub

uszkodzenia mienia. Z mocy art. 36 ust. 1 przywołanej ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

Przesłanki odpowiedzialności sprawy wypadku drogowego określone zostały w art. 436 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. Zgodnie ze wskazanymi przepisami samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych.

Poza sporem jest, że samochód marki A. nr rej. (...) będącym własnością ojca powoda objęty był ochroną ubezpieczeniową w ramach odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...) SA w W..

Pozwany uchylając się od odpowiedzialności za powstałą szkodę zaprzeczał przede wszystkim, że uraz jakiego doznał powód powstał w związku z ruchem pojazdu. Zdaniem pozwanego pojazd podczas przytrzaśnięcia ręki powoda był już zaparkowany a silnik został wyłączony. Rozładunek zakupów nie miał natomiast związku z funkcją komunikacyjną pojazdu.

Sąd nie podziela tego stanowiska.

Ustawodawca rozszerzył pojęcie ruchu pojazdu przyjmując w art.34 ust. 2 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, że za szkodę powstałą podczas i w związku z ruchem w rozumieniu ustawy uważa się również szkodę powstałą podczas i w związku z wsiadaniem i wysiadaniem z pojazdu oraz zatrzymaniem lub postojem pojazdu a także bezpośrednim załadowywaniem lub rozładowywaniem pojazdu.

Z ustaleń poczynionych podczas procesu na podstawie dowodów przedstawionych przez powoda, w ocenie sądu do urazu ręki doszło wprawdzie po zakończeniu podróży ale podczas rozładunku pojazdu i wysiadania. Nie zmienia tego fakt, że wyjaśnienia składane przez świadka U. w postępowaniu likwidacyjnym różnią się od treści zeznań złożonych w procesie. Różnice te dotyczą kwestii bardzo szczegółowych i nieistotnych dla określenia czasu i sposobu powstania urazu. Zarówno powód słuchany w charakterze strony jak i świadek U. zgodnie wskazali, że po przyjeździe na posesję powoda rozładowywali zakupiony w Rosji towar i podczas wysiadania z auta, przed zaparkowaniem, doszło do przytrzaśnięcia ręki drzwiami. Pozwany nie przedstawił dowodów, które pozwoliłyby na inne ustalenia bądź uczyniły niewiarygodnymi zeznania świadka U. i twierdzenia powoda. Także biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii L. G. stwierdził, że do urazu jakiego doznał powód mogło dojść w warunkach wskazywanych przez powoda (opinia biegłego k.65).

Stosownie do art. 444§1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W tej sytuacji sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art.445§1 kc).

Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma charakter kompensacyjny, w związku z czym przyznana kwota zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Ustawodawca nie wskazał żadnych szczegółowych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia ograniczając się jedynie do stwierdzenia w art. 445 § 1 k.c., że musi to być suma „odpowiednia” do doznanej krzywdy. Zgodnie z judykaturą zadośćuczynienie powinno mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, tj. wynagradzać poszkodowanemu krzywdę doznaną w wyniku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. W konsekwencji wysokość zadośćuczynienia nie może być dla poszkodowanego jedynie symboliczna, a musi stanowić odczuwalną ekonomicznie wartość, nie będąc jednocześnie kwotą nadmierną (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2011 r. sygn. III CKN 427/00). Kwota

przyznawana z tytułu zadośćuczynienia powinna obejmować naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się w krzywdzie w postaci cierpień fizycznych i psychicznych związanych z zaistnieniem wypadku.

Biorąc pod uwagę następstwa wypadku z dnia 18.11.2019r. mające wpływ na życie powoda bezpośrednio po wypadku tj. dolegliwości bólowe, konieczność noszenia opatrunku gipsowego ręki przez okres 5 tygodni i związane z tym ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu i wykonywaniu codziennych obowiązków w gospodarstwie domowym, świadomość konieczności przejścia zabiegu operacyjnego wobec złamania z przemieszczeniem i niewłaściwego zrostu i związany z tym dyskomfort psychiczny w ocenie sądu uzasadniają przyznanie powodowi zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł. Zadośćuczynienie w tej wysokości przedstawia realną wartość ekonomiczną i spełnia warunek przywrócenia równowagi naruszonej przez cierpienia fizyczne i psychiczne doznane przez powoda.

W ocenie sądu dalej idące żądania powoda są wygórowane zważywszy na czas trwania i rozmiar dolegliwości a także przede wszystkim z uwagi na to, że mimo nie poddania się zabiegowi operacyjnemu uraz, według oceny biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, nie spowoduje negatywnych trwałych następstw.

Sąd nie znalazł podstaw by przyjąć, że powód przyczynił się do powstania szkody, jak twierdził pozwany - w 90%. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów ani nawet okoliczności, które miałyby przemawiać za tym, że powód w jakikolwiek sposób przyczynił się do powstania urazu. Z faktów tych powód miałby wywodzić skutki prawne a więc stosownie do treści art.6 kc ciężar udowodnienia takich faktów spoczywał na powodzie.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zasądzając je od dnia 02.10.2020r. czyli od chwili upływu 30 dniowego terminu do likwidacji szkody liczonego od dnia zawiadomienia – czyli 1.09.2020r.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100k.p.c., stosunkowo do wysokości uwzględnionego roszczenia. Na koszty poniesione przez powoda składa się kwota 750 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz wydatki w kwocie 670,29zł. Pozwany poniósł koszt wynagrodzenia pełnomocnika-3600zł, opłatę skarbową-17zł oraz z tytułu wydatków kwotę 378,65zł. W tej sytuacji przy uwzględnieniu powództwa w 83% powodowi należy się zwrot kosztów w kwocie 3.501,69zł.

O zwrocie niewykorzystanych zaliczek sąd rozstrzygnął stosownie do art.84 ust.1,2 i 3 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

SSR Alina Kowalewska